

komisí) a zároveň blíže stanoven pojem drobného poplatníka.“

Čl. 2.

(1) Prvním daňovým předpisem, který bude ve smyslu § 328a, odst. 1 platiti i pro nejbližší příští berní rok, jest předpis za rok 1934.

(2) U poplatníků, označených v § 328a, odst. 1, kteří již před vyhlášením tohoto nařízení podali daňové přiznání, dojde podle čl. 1, odst. 2, písm. a) k řádnému vyměření za rok 1935 jen tehdy, když do 15. února 1936 prohlásí kolku prostým oznámením, že trvají na řádném vyměření.

Čl. 3.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provede je ministr financí.

Dr. Beneš v. r.

Dr. Hodža v. r.

Dr. Černý v. r.

Dr. Trapl v. r.

Dr. Franke v. r.

Dr. Dérer v. r.

Najman v. r.

Bechyně v. r.

Dostálěk v. r.

Dr. Zadina v. r.

Machník v. r.

Nečas v. r.

Dr. Czech v. r.

Tučný v. r.

Dr. Šrámek v. r.

Dr. Spina v. r.

11.

Vládní nařízení

ze dne 24. ledna 1936,

kterým se provádí na desetiletí 1931 až 1940 zákon ze dne 7. května 1874, č. 51 ř. z., o vyměrování příspěvků k náboženskému fondu na úhradu potřeb katolického kultu.

Vláda republiky Československé nařizuje podle § 6 zákona ze dne 7. května 1874, č. 51 ř. z., kterým se vyměrují příspěvky k náboženskému fondu na úhradu potřeb katolického kultu:

§ 1.

(1) Majitelé církevních obrocí a řeholní společenstva jsou povinni odváděti na úhradu potřeb katolického kultu a zvláště na zlepšení příjmů kurátního duchovenstva příspěvky k náboženskému fondu, a to jak z majetku, podrobeného poplatkovému ekvivalentu, tak

i z majetku, z něhož nebyl poplatkový ekvivalent vyměřen proto, že majitel nebyl v jeho držení ještě deset let.

(2) Příspěvkem k náboženskému fondu jsou povinny i cizí prebendy a cizí řeholní společenstva, avšak jen podle ceny jejich nemovitého majetku, ležícího v tuzemsku.

§ 2.

(1) Ti, kdož jsou podle platných předpisů účastni doplňků kongruy z veřejných fondů, nepodléhají vyměření příspěvku k náboženskému fondu.

(2) Příspěvky k náboženskému fondu se nevyměrují z ceny knihoven, vědeckých a uměleckých sbírek, jakož i z takového majetku a důchodů, z nichž se nevyměruje poplatkový ekvivalent.

§ 3.

(1) Příspěvky k náboženskému fondu se vyměrují podle spisů, které sloužily finanční správě za podklad pro vyměření poplatkového ekvivalentu; u jmění, které ještě nepodléhalo vyměření poplatkového ekvivalentu, vyměří se příspěvek podle přiznání, které je třeba podat — pokud subjekt, k placení příspěvku povinný, neučinil snad tak bez vyzvání — do lhůty, stanovené zemským úřadem.

(2) Skutečnosti, které měly vliv na změnu předepsaného poplatkového ekvivalentu, mají stejný vliv i na výměru příspěvku k náboženskému fondu.

(3) Napadati předpis příspěvků k náboženskému fondu proto, že se při něm použilo ocenění, jehož státní správa finanční užila jako podkladu pro vyměření poplatkového ekvivalentu, je nepřipustné. Nevylučuje se však oprava početních chyb, které se zběhly při vyměrování poplatkového ekvivalentu.

(4) Příspěvky k náboženskému fondu se vyměrují stejně jako poplatkový ekvivalent na desetiletí napřed a beze zřetele na dobu interkalární.

(5) Paušalisování příspěvků k náboženskému fondu je nepřipustné.

§ 4.

(1) Příspěvek k náboženskému fondu se vyměruje podle stupnic, stanovených v § 9 zák. č. 51/1874 ř. z., z úhrnu ceny majetku movitého i nemovitého, odděleně přiznaných, a z ceny nadací (fundací), užívaných prebendou nebo společenstvem.

(2) Patří-li část výtěžku takové nadace (fundace) osobě třetí, nevyměřuje se příspěvek z této části. Není-li tento podíl patrný z přiznání, podaného pro vyměření poplatkového ekvivalentu, je subjekt, jemuž má být vyměřen příspěvek k náboženskému fondu, povinen předložit do lhůty, stanovené zemským úřadem, doklady, z nichž skutečnost ta je zřejma.

§ 5.

(1) Státní správa kultová stanoví po slyšení biskupů, majíc zřetel k místním poměrům a k existenčním potřebám duchovních osob stavu přiměřeným, onu částku (kompetenci), která má být zproštěna příspěvku k náboženskému fondu.

(2) U řeholních společenstev se skládá tato kompetence ze součtu všech kompetencí, jež náleží členům takového společenstva. Totéž platí i pro korporace světských duchovních, požívajících nedílné dotace (mensa communis). Při tom je vzítí zřetel i na obroční příjmy těchto společenstev a korporací, jež jim plynou z jiných zdrojů, než od jejich společenstva, resp. korporace.

§ 6.

(1) Má-li subjekt, jemuž byl vyměřen příspěvek podle spisů, které sloužily finanční správě za podklad pro vyměření poplatkového ekvivalentu (§ 3, odst. 1) za to, že výši vyměřeného příspěvku byla dotčena jeho kompetence, může žádati, aby byl zjištěn jeho čistý příjem.

(2) Zjištění čistého příjmu se stane na základě přiznání příjmů a výdajů subjektu, příspěvkem povinného, a to podle stavu ze dne, jímž počíná nové desetiletí. Fatent ručí za správnost dat přiznání podle týchž zásad, které v té příčině jsou stanoveny předpisy o poplatkovém ekvivalentu. Přiznání řeholních společenstev buďte podepsána představeným a dvěma členy tohoto společenstva.

(3) Přiznání je podati u zemského úřadu do 6 neděl ode dne doručení platebního rozkazu, jinak pomine právo žádati za snížení, event. za osvobození od příspěvku. Lhůta tato nemůže být prodloužena.

(4) Zemský úřad, uzná-li toho potřebu, může také sám uložit subjektu příspěvkem povinnému, aby podal přiznání.

§ 7.

(1) V přiznání (§ 6) budiž uveden nejen výtěžek z kmenového jmění, nýbrž i každý příjem v penězích nebo v přírodninách, bez

ohledu na to, z jakého pramene plyne, a užítky, jež mohou být vyjádřeny v peněžité hodnotě. Řeholní společenstva musí přiznati i takové příjmy, kterých jsou snad účastni podle církevní vlastnosti někteří jejich členové.

(2) Zvláště budiž přiznán:

čistý výtěžek z pozemků, z budov, z kapitálů, z důchodů a práv užitkových, z provozování živností a z nadací (fundací), odměny za bohoslužebné funkce a příjem z církevních důchodů.

(3) Do přiznání se nekladou:

a) užitek z místností, které obývá prebendát nebo společenstvo,

b) užitek z budov, které podle své povahy nemohou nic vynášeti, nebo kterých se používá k vlastním hospodářským potřebám nebo k ubytování čeledi a dělnictva toho, kdo je příspěvkem povinen. Skutečnosti, které zakládají osvobozovací nárok, buďtež prokázány vysvědčením místně příslušné obce, jehož správnost potvrdí okresní úřad,

c) poplatky za úřední listiny, jež vydávají farní úřady,

d) náhrada za jízdné a odměny za vyučování náboženství, počítajíc v to i cestné,

e) platy, jichž jest uživatel obročí, příspěvkem povinného, účasten jako člen Národního shromáždění,

f) příjmy za mše nenadané,

g) užitek z hospodářského příslušenství (fundu instructu).

§ 8.

(1) Příjmy proměnlivé buďte uvedeny v přiznání průměrem posledních šesti let, novému desetiletí předcházejících. Příjmy v přírodninách je v přiznání oceniti podle téhož šestiletého průměru, při čemž je vzítí za základ běžné místní tržové ceny podle vysvědčení, vydaného obcí, jehož správnost potvrdí okresní úřad.

(2) Příjmy z živnostenského podnikání buďte přiznány průměrem čistého výtěžku posledních šesti let, novému desetiletí předcházejících, a to podle vyměřovacího základu, podle něhož byla vyměřena daň důchodová.

(3) Čistý výnos z pozemků a z budov budiž přiznán týmž způsobem jako příjmy z živnostenského podnikání (odstavec 2), a to podle vyměřovacího základu, podle něhož byla vyměřena příslušná daň.

§ 9.

Jako výdaje je možno přiznati:

1. Z přiznaných příjmů vybírané státní

daně, zemské, okresní a obecní přírážky a jiné příspěvky k účelům veřejným, na základě některého zákona placené, jakož i poplatkový ekvivalent;

2. výdaje na penězích a na hodnotě peněžité, spočívající na závazku, který vázne na příjmu. Sem náleží zejména dávky pomocným duchovním, které na základě speciálních titulů právních zatěžují obroční příjem;

3. výdaje na pojištění proti ohni, avšak jen u vyšších beneficí a u řeholních společenstev;

4. zaměstnavatelské příspěvky na veřejnoprávní pojištění zaměstnanců pro případ jejich nemoci, úrazu, invalidity a stáří, jakož i dary a pense z milosti, výpomoci a podpory, pokud byly uděleny se souhlasem státní správy kultové;

5. výdaje, spojené s konáním kanonických visitací a s vedením úřadu dekanátního (okresního vikářství), tyto poslední jen v částce roč. 2.000— Kč;

6. osobní i věcné výdaje na konsistorní kanceláře;

7. u konventů náklad, jehož je třeba ke konání bohoslužeb, byť i nešlo o kostely farní. Náklady tyto je možno přiznati i u chrámů metropolitních, katedrálních a kolegiálních, pokud snad nejsou hrazeny z vlastního kostelního jmění nebo z fondů, pro to určených;

8. skutečně nutné náklady na udržování farních budov v řádném stavebním stavu (sarta tecta), avšak jen potud, pokud takové náklady bylo posud možno započítavati. Pokud jde o vyšší beneficia, jež nepatří pod pojem farních obročí, a o kláštery, jež tyto výdaje přiznati podle průměru posledních šesti let, novému desítiletí předcházejících, avšak jen potud, pokud nejde o budovy, z nichž byl přiznán výtěžek (§ 7, odst. 2).

§ 10,

(1) Výdaje, vynaložené na novostavby nebo na nová zařízení, nelze uznati za srážkovou položku pro příspěvek k náboženskému fondu. Výjimka se připouští jediné při novém zřízení budov, avšak jen v posavadním rozsahu, které byly zničeny nebo značně poškozeny živelními pohromami, ovšem jen pro rok skutečného zaplacení vynaložených stavebních nákladů.

(2) Stavby takové je však třeba před jejich započítáním oznámiti zemskému úřadu ke schválení. Opomine-li se takové oznámení, zanikne právo žádati o snížení nebo o odepsání příspěvku k náboženskému fondu.

(3) Ministerstvo školství a národní osvěty může ve zvlášť závažných případech připustiti výjimky z ustanovení odstavců 1 a 2.

§ 11.

(1) Výdaje proměnlivé se počítají podle průměru posledních šesti let, novému desítiletí předcházejících. Totéž platí i stran patronátních a inkorporačních břemen, a to jak břemen stavebních, tak i břemen jiných. Stran větších staveb platí obdobně ustanovení § 10.

(2) K obecním přírážkám na mimořádné výdaje je přihlížeti jen v onom roce, jehož se týkají, a jen tehdy, bylo-li ve lhůtě, stanovené § 21, odst. 3, zažádáno z jejich důvodu o snížení nebo o odepsání příspěvku.

§ 12.

(1) Pro vyměření příspěvku je příslušným zemský úřad, v jehož správním obvodu leží majetek příspěvku podrobený. Ten prozkoumá došlá přiznání a upraví je podle svých pomůcek.

(2) Ukáže-li se toho potřeba, může zemský úřad dáti příslušným okresním úřadem přezkoumati udání fatenta. Bylo-li přiznání nesprávné, hradí zvláštní náklady takového šetření fatent.

(3) Vyjde-li na jevo, že bylo zamlčeno nějaké jmění nebo příjem, které by mohly míti vliv na vyměření příspěvku k náboženskému fondu, bude fatent pokutován dvojnásobnou částkou toho, oč příspěvek byl nebo mohl býti zkrácen. Pokutu vyměří zemský úřad.

(4) Po přezkoušení přiznání vyměří zemský úřad příspěvek k náboženskému fondu a vydá o tom výměr subjektu, příspěvkem povinnému.

(5) Odvolání nemá odkladného účinku.

§ 13.

(1) Zjistí-li se podle předchozích ustanovení takový ryzí příjem, že kompetence (§ 5) dojde úhrady i po srážce celého příspěvku k náboženskému fondu, na rok vycházejícího, budiž vyměřen příspěvek z celého jmění, k výživě dále nehledíc. Ukáže-li se, že sice čistý příjem převyšuje kompetenci, že však obě čísla se od sebe liší jen o část příspěvku k náboženskému fondu, na rok připadající, buď jen tato část předepsána za roční příspěvek.

(2) Je-li třeba celého zjištěného čistého příjmu k úhradě kompetence, nebudiž příspěvek vyměřován.

§ 14.

Při stanovení výše příspěvku k náboženskému fondu podle směrnic, uvedených v ustanovení § 13 tohoto nařízení, budiž ke kompetenci připočten:

a) u řeholních společenstev, která podle svých řeholí se zabývají ošetřováním chudých nemocných, onen příjem, jehož se podle průkazu používá k tomuto účelu,

b) příjem, kterého některé řeholní společenstvo používá na církevní a kultové účely, jež by bylo jinak hraditi z náboženského fondu, nebo kterého používá na účely veřejného vyučování, jež státní správa uzná za potřebné.

§ 15.

(1) To, čeho řeholní společenstvo z důvodů, uvedených v § 14, žádá nad kompetenci, budiž vykázáno ve zvláštním příznání.

(2) Při tom je v případě, uvedeném v § 14, písm. a), dovoleno počítati potřebné výdaje na lékaře, na léky a na jiné potřebné pomůcky, event. i na výdaje pohřební, pokud společenstvo je povinno je zaplatiti.

(3) V případě, uvedeném v § 14, písm. b), je dovoleno počítati nejmenší náklad, který, kdyby jej neuhradilo společenstvo, musil by býti uhrazen z náboženského fondu nebo ze státní pokladny. Při osobních platech může se počítati jen to, co by náboženský fond byl jinak povinen poskytnouti na doplňku kongruy.

(4) Jako náklad na veřejné vyučování může býti započten náklad na učitele, avšak jen potud, pokud tito nepocházejí z vlastních řad řeholního společenstva, o něž jde, na školní pomůcky, na místnosti a na režii.

(5) Náklady za místnosti se mohou počítati ve všech případech, uvedených v § 14, písm. a) i b), jen potud, pokud jde o místnosti najaté, u stanic veřejné duchovní správy pak, když by náklad takový musil jinak hraditi náboženský fond z titulu poměru patronátního, nebo kdyžby prebendát byl oprávněn uvésti takový výdej ve své příznávce, která má sloužiti za podklad pro příznání doplňku kongruy z náboženské matice nebo ze státní pokladny.

(6) Platy, jichž jsou členové společenstva účastni za funkce, jimi konané (na př. jako profesori, učitelé, duchovní správci a p.), ze státní pokladny nebo z náboženské matice, mohou přijíti v úvahu jen částkou, která převyšuje stanovenou kompetenci (§ 5).

§ 16.

(1) Je-li se zaměstnáním, uvedeným v § 14, písm. a) nebo b), spojen nějaký příjem (štola, školné a pod.), odečte se od částek, započítatelných podle §§ 14 a 15 tohoto nařízení, a společenstvo může žádati, aby zbytek byl zproštěn příspěvku podle směrnic, vytčených v předešlém paragrafu.

(2) Je proto třeba, aby také takovéto příjmy byly uvedeny v příznáních, dotčených v § 15, odst. 1. Pro příznání ta platí v zásadě totéž, jako pro příznání, jež se podávají pro stanovení kompetence (§ 6, odst. 2).

§ 17.

(1) Prohlásiti, že státní správa uznává účel veřejného vyučování [§ 14, písm. b)], je vyhrazeno ministerstvu školství a národní osvěty. Řeholní společenstvo, které chce z toho důvodu dosáhnouti zproštění nebo snížení příspěvku k náboženskému fondu, musí žádati prostřednictvím zemského úřadu o takové prohlášení. Pokud není takové prohlášení ke spisům připojeno, nemůže se povolití zproštění nebo snížení příspěvku k náboženskému fondu. Zároveň s tímto prohlášením se stanoví částka, ze které není společenstvo povinno příspěvkem k náboženskému fondu.

(2) S výjimkou případu, uvedeného v předcházejícím odstavci, rozhodne o tom, zda a pokud má býti některý církevní příjem osvobozen od příspěvku k náboženskému fondu, zemský úřad (§ 12, odst. 1).

§ 18.

(1) Příspěvky k náboženskému fondu plynou přímo do pokladny náboženského fondu té země, v níž byly vyměřeny, a platí se ve čtvrtletních částkách napřed.

(2) Z nedoplatků příspěvků zaplatí povinný subjekt 5% úroky z prodlení ode dne, kdy dospěly k placení.

(3) Příspěvky k náboženskému fondu, úroky z prodlení a pokuty (§ 12, odst. 3) se vymáhají tímž způsobem jako státní daně.

§ 19.

(1) Pokud nedoplatky příspěvků k náboženskému fondu nejsou starší tři let, přísluší jim a jejich vedlejším poplatkům zákonné zástavní právo k výtěžkům nemovitého majetku subjektu, příspěvkem povinného, které v pořadí následuje za veřejnými dávkami a jejich vedlejšími poplatky, má však přednost před každou pohledávkou, založenou na právu soukromém.

(2) V případě konkursu budou příspěvky k náboženskému fondu s vedlejšími poplatky, pokud nejsou starší tři let, zaplacený hned po veřejných dávkách a jejich vedlejších poplatcích.

§ 20.

(1) Nastane-li ve jmění nebo v příjmech subjektu, příspěvkem k náboženskému fondu povinného, nějaká změna, která by měla podle ustanovení § 12 zák. č. 51/1874 ř. z. za následek, že by nastala povinnost zapraviti příspěvek k náboženskému fondu nebo že by bylo nutno vyměřený již příspěvek zvýšiti, je třeba učiniti o tom do šesti neděl, kdy změna nastala, oznámení zemskému úřadu.

(2) K oznámení budiž připojeno řádné přiznání nově přibylého jmění nebo příjmů; podle tohoto přiznání se příspěvek vyměří nebo zvýší.

(3) Opominutí takového oznámení má tytéž následky jako zatajení nějakého jmění nebo příjmu (§ 12, odst. 3).

§ 21.

(1) Učiniti oznámení o změnách, které podle ustanovení § 12 zák. č. 51/1874 ř. z. mají za následek snížení nebo odepsání příspěvku k náboženskému fondu, se ponechává těm, jichž se to týká.

(2) Totéž platí o slevách, o které by někdo žádal podle posledního odstavce § 12 téhož zákona.

(3) V obou případech je třeba učiniti oznámení nejdéle do tří měsíců ode dne, kdy změna nastala. Jinak zaniká právo žádati o odepsání nebo o snížení příspěvku pro běžící desítiletí.

§ 22.

V novém desítiletí, pokud příspěvek k náboženskému fondu nebyl snad ještě vyměřen, platí subjekt, příspěvkem povinný, prozatím dále příspěvek, pro minulé desítiletí předepsaný. Možné doplatky nebo přeplatky se vyrovnají po vyměření příspěvku na nové desítiletí.

§ 23.

(1) Pokud snad nebude jinak stanoveno, platí pro vedení knih o správě příspěvků k náboženskému fondu, jejich placení a evidenci předpisy posud platné.

(2) Ministerstvo školství a národní osvěty v dohodě s ministerstvem financí a nejvyšším účetním kontrolním úřadem může stanoviti jiný způsob vedení knih, jakož i placení a evidence těchto příspěvků.

§ 24.

Nařízení toto platí od 1. ledna 1931 jen pro zemi Českou a Moravskoslezskou. Nebude-li novým vládním nařízením jinak stanoveno, platí toto nařízení i pro desítiletí, následující po r. 1940.

§ 25.

Toto nařízení provedou ministr školství a národní osvěty a ministr financí.

Dr. Hodža v. r.

Dr. Černý v. r.

Dr. Zadina v. r.

Dr. Trapl v. r.

Machník v. r.

Dr. Franke v. r.

Nečas v. r.

Dr. Dérer v. r.

Dr. Czech v. r.

Najman v. r.

Tučný v. r.

Bechyně v. r.

Dr. Šrámek v. r.

Dostálek v. r.

Dr. Spina v. r.

12.

Vládní nařízení

ze dne 24. ledna 1936,

kterým se doplňuje vládní nařízení ze dne 19. března 1919, č. 145 Sb. z. a n., o exekuci podle spisů a listin zřízených v rakouském státě, ve znění upraveném a doplněném §§ 2 až 4 vládního nařízení ze dne 18. června 1925, č. 141 Sb. z. a n., a vládní nařízení ze dne 20. dubna 1928, č. 64 Sb. z. a n., kterým se pro Slovensko a Podkarpatskou Rus upravuje exekuce podle spisů a listin zřízených v republice Rakouské.

Vláda republiky Československé nařizuje podle § 84 zákona o řízení exekučním a zajišťovacím (exekučního řádu) ze dne 27. května 1896, č. 79 ř. z., a čl. IX, č. 3, § 6 zákona ze dne 19. ledna 1928, č. 23 Sb. z. a n., kterým se mění a doplňují některá ustanovení zákonů o soudním řízení ve věcech občanských a o řízení exekučním:

§ 1.

Ustanovení o exekuci podle spisů a listin zřízených v Rakousku, obsažených ve vládním nařízení č. 145/1919 Sb. z. a n. a v §§ 2 až 4 vl. nař. č. 141/1925 Sb. z. a n., jejichž plat-